

2. Personer, der har virket som præst for en dansk evangelisk-luthersk menighed i udlandet i mindst 7 år, og som vedkommende biskop finder egnede til at bestride præstestilling i folkekirken.

Bestemmelserne er ikke foreslået videreført. For de førstnævnte personers vedkommende skyldes dette, at den i bestemmelsen nævnte universitetsprøve for missionærer er bortfaldet, og bestemmelsen derfor er indholdsløs. (Med hensyn til missionærer, der ikke har aflagt denne universitetsprøve, henvises til bemærkningerne til § 2, trediesidste afsnit).

Den under 2 nævnte bestemmelse har vist sig uden særlig praktisk betydning. Skulle der imidlertid opstå behov for at ansætte en person, der har virket i 7 år som præst for en dansk evangelisk-luthersk menighed i udlandet, vil den foreslåede bestemmelse i § 2 kunne finde anvendelse.

Derimod er den nugældende bestemmelse i § 1, nr. 4, foreslået opretholdt ved lovforslagets § 1, nr. 3. Efter bestemmelsen kan personer, der i mindst 7 år har virket som præst for evangelisk-lutherske frimenigheder, der opfylder lovgivningens betingelser for at få folkekirkens kirker overladt til brug, ansættes som præst i folkekirken, selvom de ikke har teologisk kandidateksamen. Der er dog foreslået den ændring, at frimenighedspræstens ret gøres betinget af, at biskoppen i det stift, hvor den pågældende senest har virket som frimenighedspræst, kan anbefale, at den pågældendes ansøgning om præstestilling i folkekirken tages i betragtning. Denne ændring begrundes i, at der ikke føres nogen kontrol med, hvem frimenigheden, som jo er et trossamfund uden for folkekirken, antager som menighedens præst. En sådan kontrol ligger ikke i forudsætningen om, at frimenigheden skal opfylde lovgivningens betingelser for at få folkekirkens kirker overladt til brug. Efter bestemmelsen i § 14 i lov nr. 218 af 23. april 1986 om bestyrelse og brug af folkekirkens kirker m.m. er det afgørende i denne henseende, at frimenighedens lære og ritus og forhold iøvrigt ikke er til hinder for brugen af folkekirkens kirker.

Den foreslåede modifikation i frimenighedspræsters adgang til at søge præstestilling i folkekirken har ikke hidtil været nødvendig, men det kan ikke udelukkes, at der opstår frimenigheder, der har et andet syn på egnethed til præstegerningen, end folkekirken har.

Det er ikke hensigten, at biskoppens anbefaling gøres afhængig af en teologisk prøve. Det forud-

sættes, at biskoppen kan udtale sig på grundlag af sit kendskab til præsten og menigheden.

Personer, som har virket som præst i Grønland og har bestået den forordnede videregående uddannelse i kristendomskundskab, er foreslået lige-stillet med teologiske kandidater.

Til § 2

Det kan være ønskeligt ud fra et folkekirkeligt synspunkt undtagelsesvis at give adgang for enkeltpersoner, der skønnes at have ganske særlige forudsætninger for at varetage en præstestilling, til at søge præstestilling, selv om de pågældende ikke har teologisk kandidateksamen.

Hidtidige lovbestemmelser har knyttet tilladelser til at søge præstestilling til bestemte uddannelser (den nugældende lovs § 2 og den ophævede akademikerparagraf, men i mindre grad loven af 17. marts 1971 om afhjælpning af præstemangelen). Baggrunden herfor er en formodning om, at de egenskaber, der forudsættes for varetagelse af en præstestilling, i højere grad garanteres af nogle uddannelser end af andre.

I den udvalgsbetænkning (nr. 1085/1986), som ligger til grund for dette lovforslag, anfører udvalget imidlertid (side 46-47), at de egenskaber, der må forudsættes til stede for at give personer uden teologisk kandidateksamen tilladelse til at søge præstestilling, ikke ensidigt er tilknyttet bestemte uddannelser. Det må tværtimod siges at være en erfaring fra praksis vedrørende akademikerparagraffen, at en lovbestemmelse ved at lægge sig fast på et bestemt uddannelsesniveau vil medvirke til, at uddannelseskrauet bliver den afgørende betingelse, medens andre sideordnede betingelser vil have vanskeligere ved at hævde sig ved siden heraf. Således krævede akademikerparagraffen ikke blot akademisk uddannelse, men også at særlige omstændigheder skulle være til stede. Dette sidste krav udhuledes, efterhånden som praksis efter bestemmelsen institutionaliseredes.

En for folkekirken rimelig åbning over for andre end teologiske kandidater må derfor give plads for en høj grad af konkret vurdering.

Kirkeministeriet kan tiltræde udvalgets vurdering.

I overensstemmelse hermed tager lovbestemmelsen sit udgangspunkt i en helt konkret vurdering af de egenskaber, som en ansøger har lagt for dagen i sit hidtidige virke, medens krav om bestemte uddannelsesforløb forlades. Det forudsættes, at der er tale om egenskaber, der har manifesteret sig på helt åbenbar måde, og som tillige har væsentlig